

A Pécsi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Nagy Gábor László Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében aTörvényszék 2017. március 21-én meghozott .../24. számú ítélete ellen az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából jelentős tényállás szerint a felperes, mint adós 2007. május 16-án 300 hónap futamidőre szabad felhasználású kölcsönszerződés kötött az alperessel, mint hitelezővel. A szerződésben az alperes a felperes részére 26.451,44 CHF kölcsön forintban történő folyósítását vállalta, a felperes pedig a kölcsönt és járulékait 196,52 CHF-nak megfelelő forint összeg induló törlesztőrészlettel vállalta visszafizetni. A felek a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség biztosítására jelzálogjogot alapítottak a felperes tulajdonjában álló ingatlanra.

A kölcsönszerződés II.1.3. pontjában megállapodtak abban, hogy jelen szerződés szerinti kölcsön folyósításának időpontja, valamint az adós fennálló tartozása tekintetében a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásait és az e nyilvántartásokkal összhangban lévő nyilatkozatait kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni, a szerződés felek a kölcsön folyósítása időpontjának és a kölcsönszerződés alapján az adós terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozása mértékének megállapítása tekintetében elfogadják a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásai tartalmát. Adós hozzájárul ahhoz, hogy a jelen okirat alapján, az adós mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozását, esetleges végrehajtási eljárás indítása esetén is, a hitelező megbízására az előbbiek szerint közjegyző tanúsítsa. Az adós ezúton visszavonhatatlan hozzájárulását adja, hogy a hitelező az általa a mindenkor tartozás ténye és annak összege vonatkozásában tett, közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával - a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény vonatkozó rendelkezései szerint - jelent kölcsönszerződés végrehajtási záradékkal való ellátását kéri a bíróságtól, amennyiben

az adós a jelen szerződés alapján folyósított kölcsönt esedékességkor nem fizeti meg és ezáltal a hitelező követelésének végrehajtás útján történő érvényesítésére kényszerül.

A jelzálogszerződés 7. pontja a zálogtárgy értékében bekövetkező csökkenés esetére újabb biztosíték nyújtására, míg 21. pontja a zálogszerződésben nem szabályozott kérdésekben irányadó rendelkezések meghatározására vonatkozó szerződési feltételt foglalt magában.

Az alperes módosított keresetében a kölcsönszerződés II.1.3. pontjában megjelölt, a banki nyilvántartás alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó rendelkezése, valamint a jelzálogszerződés 7. és 21. pontjaiban foglalt szerződéses kikötések érvénytelenségének megállapítását kérte. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209/A.§ (2) bekezdésére, valamint a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999.(II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 1.§ (1) bekezdés a), b) és j) pontjára alapította azzal, hogy az érvénytelen rendelkezések 2007. május 16. napjától nem jelentenek kötelezettséget a felekre. Álláspontja szerint a kifogásolt szerződési kikötések egyoldalúan fogyasztó hátrányára változtatják meg a bizonyítási terhet, mert a felperes a támadott kikötésben alávetette magát az alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, és elfogadta annak a közjegyző által történő tanúsítását. E kikötések alapján az alperes jogosulttá vált saját nyilvántartása révén meghatározni a követelése összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni, ezt a közokiratot pedig végrehajtási záradékkal lehet ellátni az alperes kérelmére. Fő szabályként az alperest terheli a követelés pontos összegének bizonyítása a felperes ellen a tartozása megfizetése iránt indított perben, a sérelmezett kikötések azonban lehetőséget biztosítottak az alperesnek arra, hogy a bizonyítási terhet megfordítsa, hiszen a közvetlen végrehajtási eljárás kezdeményezésének lehetősége folytán a Pp.369.§ b) pontja szerinti végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a felperesnek kell bizonyítania azt, hogy az alperes követelése részben vagy egészben megszűnt. A zálogszerződés támadott rendelkezéseit azért tartotta tisztességtelennek, mert azok nem határozzák meg egyértelműen, milyen mértékű állagromlás esetén, milyen feltételekkel kell a kikötött további biztosítékadási kötelezettséget teljesíteni, ezért az alperest jogosítják fel a szerződés feltételének egyoldalú értelmezésére, illetve a fogyasztó teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, elsősorban arra hivatkozott, hogy a vitatott szerződési kikötéseket jogszabályi előírásnak megfelelően határozták meg, emiatt azok tisztességtelensége eleve kizárt, és nem is vizsgálható. A kölcsönszerződés támadott rendelkezése tekintetében hivatkozott arra, az a fogyasztó hátrányára nem fordítja meg a bizonyítási terhet és nem jogosítja fel a fogyasztóval szerződő felet a szerződés feltételei egyoldalú értelmezésére, illetve a fogyasztó teljesítésének szerződésszerűsége kizárólagos megállapítására. Indítványozta továbbá a per megszüntetését a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) 37.§ (1) bekezdése alapján, mert a felperes nem terjesztett elő a felülvizsgált elszámoláson alapuló tételes elszámolásra és az alkalmazni kért jogkövetkezmény megjelölésére is kiterjedő, összegszerű és határozott kereseti kérelmet. Az alperes vitatta azt is, hogy a felperessel fogyasztó szerződést kötött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felek között 2007. május 16-án létrejött szabad felhasználású kölcsönszerződés II.1.3. pontjának fentiekben részletezett kikötése érvénytelen, amely 2007. május 16. napjától nem jelent kötelezettséget a felekre. A keresetet az ezen felüli - a jelzálogszerződés részleges érvénytelenségére vonatkozó - részében elutasította. Kötelezte a felperest 12.700 forint perköltség, míg az alperest az államnak 12.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

Indokolásában megállapította, hogy a felek szerződése a DH2 törvény hatálya alá tartozó fogyasztói szerződés, a keresettel támadott szerződési feltételeknek azonban nincs a tartozás összegére, a felek fizetési kötelezettségére kiható következménye, ezért a DH2 törvény 37.§ (1) bekezdése szerinti, elszámolásra kiterjedő összecszerűen megjelölt kereset nem terjeszthető elő.

Határozatának indokolásában az 1959. évi Ptk.209.§ (1) és (3) bekezdése, 209/A.§ (2) bekezdése, valamint a R.1.§ (1) bekezdés b) és j) pontja alkalmazásával azt állapította meg, hogy a kölcsönszerződés sérelmezett kikötése hiányában az alperest terhelne a követelés pontos összegének bizonyítása a felperes ellen tartozása megfizetése iránt indított perben, a feltétel azonban lehetőséget biztosít az alperesnek arra, hogy a bizonyítási terhet a felperes hátrányára megfordítsa. A perbeli kikötés jelenti ugyanis az alapját annak, hogy az alperes minden további bírósági vagy más eljárás nélkül végrehajtást indítson a felperessel szemben, amelynek a megszüntetését, illetve korlátozását a Pp.396.§-a szerinti perben az adós csak akkor tudja elérni, ha ő bizonyítja a követelés egészben vagy részben való megszűnését. A kikötés ezért a R.1.§ (1) bekezdés j) pontjába ütközik.

A támadott szerződési feltétel alapján az alperes maga határozhatja meg a felperes tartozását, így kizárólag ő jogosult annak megállapítására, hogy a felperes szerződésszerűen teljesít-e, ami miatt kikötés a R.1.§ (1) bekezdés g) pontjába is ütközik. A zálogszerződés támadott feltételeinek érvénytelensége vonatkozásában az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a keresetet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett. Elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Felvetette továbbá a per megszüntetésének indokoltságát is a DH2 törvény 37.§-ára hivatkozással, mert a jogkövetkezményre és az elszámolásra irányuló igényt álláspontja szerint az érvénytelenség okától függetlenül elő kell terjesztenie a felperesnek. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem a ténytanúsítványon alapul a közvetlen végrehajtás lehetősége, hanem a felperes egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozata alapján indulhat meg közjegyzői záradékolás útján. Álláspontja szerint kölcsönszerződés kifogásolt feltétele azért nem jogosítja az alperest a felperes teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására és azért nem változtatja meg a fogyasztó terhére a bizonyítási terhet, mert mind a követelés behajtása iránti perben, mind egy esetleges végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben, ha az adós kétségbe vonja a hitelező által megállapított tartozás összegét, a nyilvántartások helytállóságát és a követelésének összegét a támadott szerződési feltételtől függetlenül a banknak, mint hitelezőnek kell bizonyítania.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a kifogásolt szerződési feltételek alapján a felek között teljesítésre nem került sor, ami miatt elszámolásra is kiterjedő összecszerűen is megjelölt kereseti kérelmet a felperes nem terjeszthetett elő. Hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés sérelmezett feltétele feljogosítja az alperest annak egyoldalú megállapítására, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített-e, ezen túl a bizonyítási teher megfordításával a felperes fogyasztóra hárítja annak bizonyítását, hogy milyen összeggel tartozik a banknak.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a felülbírálat nem terjedt ki az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezésére, amely fellebbezés hiányában a Pp.228.§ (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. A keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedése

folytán a felperes fellebbezési ellenkérelmének a zálogszerződés 7. pontjának tisztességtelenségére vonatkozó érveivel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozhatott.

Az alperes fellebbezésében is alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) 37.§ (1) bekezdése értelmében a kereset nem volt érdemben elbírálható. E rendelkezés értelmében a törvény hatálya alá tartozó szerződések vagy azok egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását kizárólag az érvénytelenség jogkövetkezményére kiterjedően lehet kérni, a jogkövetkezmény alkalmazására vonatkozóan pedig a felek közti elszámolásra kiterjedő,összegerszerűen megjelölt, határozott kereseti kérelmet kell előterjeszteni. Ennek hiányában, eredménytelen hiánypótlási felhívást követően a kereset érdemben nem bírálható el. Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan állapította meg, hogy ez a rendelkezés csak azokra a kereseti kérelmekre alkalmazható, amelyek tárgya a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettséget érintő szerződési kikötés. A felperes módosított kereseti kérelme azonban csak olyan szerződési kikötések érvénytelenségének megállapítására irányult, amelyek jellegükből fakadóan nem érinthették fizetési kötelezettségét, így esetleges semmisségük nem befolyásolja a teljesítések összegét, ezért fogalmilag kizárt az elszámolásra kiterjedő,összegerszerűen is megjelölt marasztalási kereset előterjesztése. A keresetet ezért érdemben kellett elbírálni.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság a csatolt kölcsönszerződés alapján csupán azzal egészítette ki, hogy a kölcsön folyósításának feltételül határozták meg a felek a szerződés II.1.1.2. pontjában az adósok kölcsönszerződésben meghatározott fizetési kötelezettségére vonatkozó egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalását. Az így kiegészített tényállás alapján is helytálló következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott érdemi döntésével is egyetértett, a döntés jogi indokait azonban részben megváltoztatta az alábbiak szerint:

Az alperes fellebbezésében alappal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a támadott szerződési feltételben meghatározott közjegyzői ténytanúsítvány biztosítja a végrehajtási záradék kiállításának lehetőségét. Ezzel szemben az adós szerződés szerinti kötelezettsége fennálltáról tett egyoldalú kötelezettségvállalását tartalmazó közjegyzői okirat az, amely végrehajtási záradékkal látható el, hiszen a Vht.23/C.§ (1) bekezdése szerint nyilvánvalóan tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajtáshoz a (2) bekezdés szerint az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa, ezért a közvetlen végrehajtás további feltétele a szerződés felmondásának közokirati tanúsítása is.

A banki nyilvántartások alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány azért nem szükséges a kölcsönszerződések végrehajtási záradékkal való ellátásához, mert a követelés összegét (a kölcsöntartozást), a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalást, az esedékességet lejárát esetén szintén ez az okirat, felmondás esetén pedig a végrehajtást kérő közjegyzői okiratba foglalt felmondása tartalmazza. A kötelezettség összege vonatkozásában arra utal a másodfokú bíróság, ha az adós részben teljesített, a követelés tőkeösszege alacsonyabb lesz az egyoldalú kötelezettségvállalásba foglaltnál, de ennek csökkenését a végrehajtás elrendelésekor a közjegyzőnek nem kell vizsgálnia, mert a végrehajtás minden további vizsgálat nélkül elrendelhető

a közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalásban meghatározott teljes kölcsöntartozásnál alacsonyabb összegre.

Ettől függetlenül is megállapítható azonban, hogy a felperes által támadott, a tartalma alapján bármely elszámolási vita esetére meghatározott feltétel a jóhiszeműség és tisztesség követelményével ellentétesen, indokolatlanul és egyoldalúan az adós hátrányára megállapított olyan rendelkezés, amely az 1959. évi Ptk.209.§ (3) bekezdése felhatalmazása alapján a R.1.§ (1) bekezdésében meghatározott olyan szerződési feltétel, amelynek tekintetében a bíróságnak meg kell állapítania az adott szerződési rendelkezés tisztességtelenségét.

Annak vizsgálata során, hogy a támadott szerződési feltétel megvalósította-e a R.1.§ (1) bekezdésének b), illetve g) pontjaiban meghatározott kikötéseket, a szerződéses nyilatkozatot az 1959. évi Ptk.207.§ (1) bekezdése értelmében úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akarata és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint érteni kellett.

A kölcsönszerződés II.1.3. pont utolsó bekezdésébe foglalt szerződési feltétel értelmezésével az állapítható meg, hogy az alperes megkövetelte a szerződéskötést követően kiállítandó ténytanúsítvány tartalmi elismerésére kötelezettséget vállaló fogyasztótól, hogy a hitelezői nyilvántartásait előzetesen és általánosságban elfogadja, az adóstól beszerzett hozzájárulással a saját mindenkori kimutatásaihoz, azok helyességére irányuló konszenzus látszatát rendelte. A felperes, mint adós a teljesítéssel kapcsolatos adatok helyességét illetően a minősített okirat forma (közjegyzői ténytanúsítvány), mint egyetlen követelmény megléte esetére, kötelezettséget vállalt arra, hogy az alperes által így megállapított összeget a terhére fennálló tartozás mértékeként elfogadja, ezért a szerződési feltétel kimerítette a R.1.§ (1) bekezdésének b) pontját, amely szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosította fel annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e.

A R.1.§ (1) bekezdésének j) pontja kapcsán a másodfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon álláspontjával, hogy annak alapján a támadott szerződési feltétel azért nem tisztességtelen, mert az attól függetlenül megindítható végrehajtási eljárásban a tartozás fennállását és összegét vitató adósnak a Pp.369.§-a szerinti végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti pert kell indítania, amelyben a támadott szerződési feltétel szerinti közjegyzői ténytanúsítványtól függetlenül a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján őt terheli a követelés egészben vagy részben való megszűnésének bizonyítása. A támadott szerződési feltétel ugyanis a hitelező nyilvántartásának, illetve az azon alapuló közjegyzői ténytanúsítványnak közhiteles és aggálytalan tartalmú bizonyítékként tulajdonít bizonyító erőt. Ennek az a következménye, hogy nemcsak egy esetleges végrehajtási perben, hanem minden olyan eljárásban, ahol a hitelezőt követelése fennállása és összege tekintetében bizonyítás terhelheti, a saját nyilvántartásában szereplő, a szerződéses kikötés hiányában bizonyítékként a személyes előadása vagy egyszerű magánokirat bizonyító erejének megfelelő adatra közokirattal tényként hivatkozhat, így a fogyasztói szerződésen alapuló, fogyasztóval szembeni igényérvényesítés során a polgári perrendtartás bizonyítási kötelezettségre és teherre vonatkozó, a Pp.3.§ (3) bekezdésében és a 164.§ (1) bekezdésében foglalt általános szabályai nem érvényesülnek.

E körben az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a követelés behajtása iránti perben, ha az adós kétségbe vonja a banki nyilvántartások alapján meghatározott követelés összegét, akkor a támadott feltételtől függetlenül a hitelező kötelessége, hogy nyilvántartásai helytállóságának és követelése összegének kétséget kizáró módon való bizonyítása. A támadott szerződési feltétel ugyanis éppen

azzal a következménnyel jár, hogy a Pp.195.§ (1) bekezdése alapján közjegyzői ténytanúsítvány, mint közokirat teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, azaz az adós tartozásának tényét és a tartozás mértékét. Azzal szemben a fogyasztó adósként kényszerül a (6) bekezdés szerint annak bizonyítására, hogy a közokiratba foglalt adat, tény - a bankkal szembeni tartozásának ténye vagy összessége - nem felel meg a valóságnak. A kifogásolt feltétel ezzel a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Eltérő következtetés abból sem vonható le, ha az adós által előre elfogadott, a hitelező közjegyzői ténytanúsítvánnyal igazolt tartalmú nyilvántartásai felhasználásához való hozzájárulás nem osztja meg a fogyasztót a ténytanúsítványba foglalt tartozás vitatásának a lehetőségétől, mert a szerződési kikötés mentesíti a hitelezőt annak bizonyítása alól, hogy az adós által fizetendő egyes törlesztőrészek forintösszegét, felmondás esetén az esedékessé tett teljes hiteltartozást, valamint azok járulékait, számlái és bizonylatai a szerződésnek megfelelően helyesen tartalmazzák, ezzel szemben a feltétel folytán a fogyasztó köteles bizonyítani, hogy tartozását vagy annak egy részét az alperes nem szerződésszerűen meghatározott összegben tartja nyilván.

A fellebbezés kapcsán arra utal még a másodfokú bíróság, hogy a vizsgált szerződési feltétel nem minősíthető a Vht. végrehajtási záradékolás feltételeire vonatkozó 23/C.§-a (illetve a szerződéskötéskor azonos feltételeket meghatározó 21.§-a) előírásainak megfelelő rendelkezésnek, illetve a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény banki nyilvántartásokra vonatkozó rendelkezései sem értékelhetők olyan jogszabályi előírásnak, amelyek a hitelező saját nyilvántartásai és üzleti könyvei szerint fennálló közjegyzői ténytanúsítványba foglalt tartozás adós által előre történő elismerésének a szerződés részévé válását írják elő. Ezért a tisztességtelenség megállapítását az 1959. évi Ptk.209.§ (5) bekezdése nem zárta ki, a szerződési feltételt ugyanis nem jogszabály állapította meg és nem jogszabály előírásának megfelelően határozták meg a felek.

Az alperes által hivatkozott és csatolt ítéletekben szereplő jogi állásponttal szemben a másodfokú bíróság a BDT2017. 3629 számon és BDT2015. 3420 számon közzétett döntésekkel alátámasztott ítélkezési gyakorlatot találta irányadónak, amely szerint tisztességtelen a fogyasztói szerződés azon kikötése, amely alapján a fogyasztó mindenkor tartozását a vele szerződő fél egyoldalú közlése alapján közjegyző által kiállított közokirat tanúsítja, illetve az adósok szerződéskötéskor előre elismerik, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozásuk a kölcsönadó saját üzleti könyvei, illetve nyilvántartásai alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítványban megállapított összeggel azonos. Ezekben az ügyekben eljáró bíróságok olyan általános szerződési feltételt vizsgáltak, amely a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit az alperes által alkalmazott szerződési feltétellel egyező módon állapították meg, ezért ebben az ügyben megfelelően alkalmazhatóak voltak.

A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, a másodfokú bíróság ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes részéről felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, mely a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján megállapított ÁFA-val növelt ügyvédi munkadíj.

Pécs, 2017. december 18.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró